

A woman with long dark hair, wearing a gold headband and a patterned robe, stands in the foreground of a vast desert. She is looking towards a large, ornate city with multiple domes and minarets, built on sand dunes. The sky is blue with scattered white clouds. The overall scene is bathed in the warm, golden light of late afternoon or early morning.

# ПУСТИННИТЕ ПЯСЪЦИ НА ВРЕМЕТО

ЗОХРА

# Зохра

## Пустинните пясъци на времето

*[http://www.litres.ru/pages/biblio\\_book/?art=72687451](http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=72687451)  
SelfPub; 2025*

### Аннотация

В сърцето на безкрайната пустиня Ал-Кадим, където дюните шепнат легенди за забравени епохи, се намира величественият град Зафира – перлата на Изтока. Но Зафира е обхваната от странно и ужасяващо заболяване: времето започва да се разпада. Спомени избледняват като миражи, сгради се рушат и възстановяват за миг, а хората остаряват или подмладяват хаотично, губейки връзка със собствената си реалност. Млада жена на име Лейла, скромна библиотекарка с остър ум и дарба да усеща “ехото” от миналото, е една от първите, които забелязват истинската заплаха. Тя открива, че причината е древен и могъщ артефакт – Пясъчният часовник на епохите, който е бил пробуден и манипулиран от злокобен везир. Обсебен от идеята да пренапише историята и да овладее самата съдба, Везир Джафар е готов да потопи целия свят в хаос, за да постигне целите си. Може ли една обикновена библиотекарка да възстанови баланса на времето или Пустинните пясъци на времето ще погълнат завинаги миналото, настоящето и бъдещето?

# Содержание

Пролог: Шепотът на древните пясъци	4
Част Първа: Разпадането на Времето	7
Конец ознакомительного фрагмента.	24

# Зохра Пустинните пясъци на времето

## Пролог: Шепотът на древните пясъци

Всяка песъчинка в Ал-Кадим има история. Милиарди истории, преплетени в безкрайната златна шир, шепнещи на вятъра тайни от епохи, забравени дори от самите дюни. Но сред тези безбройни шепоти, имаше един, който се носеше по-упорито, по-студено – легенда за времето, което не просто тече, а **живее**.

Дълбоко под сърцето на най-старите, най-мълчаливи пясъци, там, където звездите изглеждаха по-близки и луната хвърляше сребристи призраци върху древни руини, лежеше **Пясъчният часовник на епохите**. Не беше просто уред за измерване на времето. Беше самият негов пулс, кристализиран в мистично стъкло и злато, създаден от първите магьосници, които дръзнаха да надникнат отвъд завесата на битието. Всяка песъчинка в него не беше просто пясък, а миг, спомен, събитие, живот. Докато течеше плавно, светът живееше

в хармония. Миналото беше история, настоящето – живот, а бъдещето – обещание.

Но древните пророчества предупреждаваха: “Когато часовникът бъде пробуден от своя сън, когато ръка дръзне да обърне потока му, тогава времето ще се разкъса. Спомените ще избледнеят като миражи, истината ще се превърне в лъжа, а самите измерения ще се сблъскат. Султанатите ще се превърнат в прах, а дюните ще танцуват в ритъма на забравата.”

Мъдреците отдавна бяха скрили часовника, запечатан с магии, които да го пазят от алчни ръце и безумни умове. Те знаеха, че властта над времето е власт над съдбата, а човек, който дръзне да я притежава, е обречен да унищожи не само себе си, но и всичко около него.

Векове наред, часовникът спеше. Пясъците течеха, животът продължаваше. Зафира процъфтяваше, нейните куполи се издигаха към небето, а базарите ѝ гъмжаха от живот. Никой не си спомняше за древната заплаха.

Докато един ден, дълбоко в мрака на един амбициозен ум, се роди желание. Желание да се пренапише миналото. Желание да се контролира бъдещето. Желание да се владее съдбата.

И тогава, под безразличните звезди на Ал-Кадим, нещо се пропука. Ехо от древната магия се разнесе по вятъра. Една песчинка се отрони, после още една. И още.

Пясъчният часовник на епохите започна да се движи. И

светът, както го познавах, бе обречен да се разпадне.

# Част Първа:

## Разпадането на Времето

### Глава 1: Библиотекарката на Зафира

В Зафира, перлата на Изтока, дори най-обикновеният ден можеше да се усети като приказка. Слънцето огряваше бели-те мраморни улици, превръщайки ги в блестящи реки, докато куполите на джамии и дворците отразяваха небесната синева. Аромати на подправки, розова вода и прясно изпечен хляб се носеха от оживените базари, преплитайки се с веселата глъчка на търговци и минувачи. Но за Лейла, най-голямата магия на Зафира не беше в златото и коприната, нито в екзотичните стоки. Тя се криеше в тишината и необятната мъдрост на Кралската библиотека.

Лейла не беше дъщеря на султан или богата търговка. Тя беше просто Лейла, млада жена, чийто живот се въртеше около набръчканите страници на древни свитъци и тежките, богато илюстрирани томове. Косата ѝ, тъмна като мастило, често беше прибрана на небрежен кок, а очите ѝ, цвят на кехлибар, винаги търсеха следващата история. Работеше като помощник-библиотекарка, задача, която мнозина щяха да сметнат за скучна, но за нея беше привилегия. Тук, сред хилядите гласове на миналото, тя се чувстваше истински жи-

ва.

Денят започна както обикновено. С първите лъчи на слънцето, които се прокрадваха през високите прозорци на библиотеката, Лейла вече беше на крак. Пренареждаше свитъци, почистваше прахта от рафтовете и внимателно поправяше повредени страници. Всяко докосване до хартията беше като допир до жива душа. Тя познаваше всяка пукнатина в пергаментата, всяко петънце мастило, всяка история.

Но Лейла притежаваше нещо повече от любов към книгите. Тя имаше дарба – едва доловима, почти незабележима, която я отличаваше. От дете, когато докоснеш стар предмет или влезеше в отдавна изоставена стая, тя усещаше “ехото” на миналото. Не беше ясно видение, по-скоро усещане – лек полъх от емоции, отглас от събития, сякаш времето оставяше отпечатьци по всичко. В библиотеката тези ехота бяха особено силни. Когато прокараше пръсти по корицата на вековна книга, тя понякога долавяше шепота на писаря, трепета на читателя, радостта от новооткритото знание. Това беше нейният малък, таен свят.

Днес обаче, ехото беше малко по-различно. Докато подреждаше секцията с древни поеми, Лейла докосна една колекция от любовни сонети, написани от прочут поет преди векове. Обикновено усещаше нежната меланхолия на неосъществена любов. Но днес, вместо това, тя долови кратък, остър полъх на... *нищо*. Сякаш част от емоцията, част от историята, беше изтръгната. Лейла се намръщи. Вероятно беше умо-



ра.

По-късно, докато носеше купчина пергаменти за подвързване, тя мина покрай прозореца, който гледаше към централния площад. Там, фонтанът “Лъвската глава”, който от векове изливал вода от бронзовите си усти, изглеждаше странно. За миг, само за миг, Лейла се закле, че видя как мраморът му става по-светъл, по-нов, сякаш току-що издялан, а след това веднага придобива отново патината на вековете. Тя присви очи, разтърка ги и погледна отново. Фонтанът си беше същият – стар, величествен, познат.

“Сигурно съм се преработила,” прошепна тя на себе си, усмихвайки се леко. Но едно малко, студено зрънце безпокойство се загнезди в сърцето ѝ. Зафира винаги беше била град на постоянство, град, който се гордееше със своята вечност. Ехото никога не беше изчезвало, а фонтаните не подмладяваха за миг.

Лейла си пое дълбоко дъх. Може би просто си въобразяваше. Или пък, както често се случваше, книгите бяха започнали да ѝ влияят прекалено много. Тя продължи по пътя си, не знаейки, че това, което беше видяла и усетила, беше само първата, едва доловима пукнатина в самата тъкан на времето. И че скоро, тези пукнатини щяха да разкъсат не само Зафира, но и целия познат свят.

## Глава 2: Първите пукнатини

Следващите дни донесоха със себе си все повече и по-оче-

видни аномалии, които вече не можеха да бъдат отхвърлени като умора или плод на въображението на Лейла. Първоначално бяха малки, почти комични инциденти, които бързо се превръщаха в предмет на оживени разговори по базарите, преди да бъдат забравени също толкова бързо.

Една сутрин, търговец на килими се оплака, че е изгубил цяла партия от най-фините си персийски килими. Бил ги е оставил пред дюкяна си за проветряване, но когато се върнал, мястото било празно. Няколко часа по-късно, килимите се появили отново, спретнато сгънати, сякаш никога не са били махани. Търговецът, объркан, но облекчен, отдал случилото се на някаква странна шега или на собствената си разсеяност.

На друг път, известна пекарка, чиито сладкиши бяха прочути из цяла Зафира, се закле, че е приготвила нова тава с баклава, но когато отишла да я извади от печта, тя вече била изядена наполовина, а огризките от фисташки лежали по плота. Никой не беше влизал в пекарната. Тя поклати глава, отдавайки го на старческа заплеснатост.

Лейла обаче, не можеше да отмине тези истории толкова лесно. Нейната дарба, нейното “ехо”, ставаше все по-силно и по-объркващо. Когато минаваше покрай фонтана “Лъвската глава” сега, тя не просто виждаше мимолетна промяна. Понякога, за част от секундата, фонтанът изглеждаше напълно изчезнал, сякаш никога не е съществувал, а след това се появяваше отново, по-стар или по-нов. Ехото, което усещаше,

беше какофония – отгласи от различни моменти, преплетени и объркани.

В библиотеката, където прекарваше по-голямата част от дните си, проблемите също започнаха да се проявяват. Свитъци, които Лейла беше подредила перфектно предния ден, сега бяха на други рафтове. Понякога, докато четяха, посетителите се оплакваха, че цели абзаци или дори страници в книгите им изчезват, само за да се появят отново минути по-късно, сякаш никога не са били липсвали. Най-тревожното беше, че когато Лейла докоснеше тези променящи се книги, ехото им беше мътно, сякаш спомените им се разпадаха и пренареждаха пред очите ѝ.

“Какво става, Лейла?” попита един от по-възрастните библиотекари, Абу, докато се мъчеше да намери свитък, който беше сигурен, че е оставил на масата си. “Чувствам се сякаш умът ми се разпада. Помня, че го сложих тук, но сега го няма...”

“Не сте сами, Абу,” отвърна Лейла, гласът ѝ тих. “Всички усещаме, че нещо не е наред.”

Тя започна да води таен дневник, записвайки всяка аномалия, която виждаше или чуваше. Отначало дневникът беше кратък, но бързо се изпълни с наблюдения. Един ден, докато пазаруваше на базара, тя стана свидетел на нещо наистина тревожно. Един възрастен мъж, който купуваше фурми, изведнъж се сгърчи от болка. Пред очите на Лейла, лицето му се набразди с още по-дълбоки бръчки, а раменете му

се сгърбиха още повече, сякаш за миг беше остарял с десетилетие. После, също толкова бързо, се върна към предишното си състояние, макар и с бледо, объркано изражение.

“Какво се случи?” прошепна Лейла, докато сърцето ѝ блъскаше бясно. Мъжът се огледа, несигурен. “Просто... за миг забравих къде съм. И кой съм. Странно чувство.”

Лейла знаеше, че това не беше просто забрава. Това беше... **време**. Самият поток на времето в Зафира се разкъсваше. Нещо го променяше, манипулираше го, разкъсваше го на парчета. Студена тръпка пробяга по гърба ѝ. Тези “пукнатини” бяха нещо повече от странни инциденти. Те бяха предвестници на нещо много по-голямо и зловещо. И Лейла започваше да усеща, че тя е една от малкото, които виждаха истинската им същност.

### **Глава 3: Сянката на Везира**

Докато хаосът постепенно обгръщаше Зафира, а жителите се опитваха да намерят логика в необяснимото, сянката на един човек се разрастваше, ставайки все по-дълбока и по-мрачна. Този човек беше Везир Джафар.

Джафар беше изключително могъщ магьосник, чиито знания в древните изкуства надминаваха тези на повечето живи мъдреци. Преди години, той беше просто един амбициозен съветник в двора на Султана, но с течение на времето, неговата хитрост и безмилостност му бяха спечелили позицията на Главен Везир. Никой не смееше да му противоречи. Сул-

танът, стар и отслабнал, беше само фигура, чиито решения бяха негласно направлявани от Джафар.

Въпреки властта си, Джафар беше неспокоен. Лицето му, остро и изсечено, често изразяваше потайност, а очите му, черни като бездна, винаги изглеждаха да крият някаква дълбока тайна. Той не се интересуваше от богатства или обикновени удоволствия. Неговата истинска жажда беше за власт, която надхвърляше представите на смъртните – власт над самата реалност.

Лейла не беше виждала Везира отблизо често, но слуховете за неговото влияние и студенина се носеха из целия град. Дори в библиотеката, където се пазеше неутралитет, се говореше за неговите странни изследвания и за книгите, които тайно изнасяше от най-забранените секции – томове, посветени на древна магия, забравени ритуали и окултни науки. Лейла си спомняше как веднъж той лично беше поискал достъп до свитък, който описваше “нишките на съдбата” и “потока на времето”. Тогава тя не му обърна внимание, но сега това ѝ се стори зловещо.

След всяка нова аномалия в Зафира, се засилваше и присъствието на стражите на Везира. Те патрулираха по улиците, разпитвайки жителите за “странни събития”, но техните лица бяха безизразни, а погледите им – студени и подозрителни. Изглеждаха да търсят нещо конкретно, нещо повече от обикновени слухове.

Един ден, докато Лейла се опитваше да подреди един осо-

бено упорит рафт с книги, които непрекъснато се разместваха, тя долови силно “ехо” – не от книгите, а от коридора, водещ към частните зали на библиотеката, достъпни само за висши сановници. Ехото беше студено, властно и изпълнено с мрачна решимост. То беше различно от всичко, което беше усещала досега – като камък, хвърлен в езерото на времето, който разбъркваше всичко.

Тя се промъкна по-близо, водена от любопитството и нарастващото си безпокойство. През леко открехната врата, Лейла видя Везир Джафар. Той стоеше пред една от най-старите и най-забранени карти на света – карта, която не показваше географски обекти, а по-скоро нишки от енергия, преплитачи се през времето и пространството. В ръката си държеше малък, но блестящ кристален медальон, който пулсираше със слаба, синкава светлина.

“Скоро,” промълви Джафар на себе си, гласът му беше тих, но изпълнен с зловеща сила. “Скоро ще пренапиша всяка грешка. Ще изтрия всяка слабост. А Зафира... Зафира ще бъде само началото на моето ново царство, изградено върху пренаписаната история.”

Докато говореше, Лейла усети как ехото около него се усилява, превръщайки се в буря от минали и бъдещи събития, които се сблъскаха в едно. Тя видя, или по-скоро *усети*, как фонтанът “Лъвската глава” изчезва и се появява, как книгите се разместват, как спомените избледняват. Всичко се свърза.

Джафар! Той беше причината. Той беше този, който ма-

нипулираше времето. И някак си, той беше свързан с легендарния Пясъчен часовник на епохите, за който тя беше прочела в древните свитъци.

Изведнъж, Везирът вдигна глава, сякаш усети погледа ѝ. Очите му се стрелнаха към вратата. Лейла замръзна. Ехото около него се превърна в предупредителен писък. Тя знаеше, че е видяла твърде много. Без да чака, тя се обърна и побягна, сърцето ѝ блъскаше като барабан.

Сега вече не беше въпрос на любопитство. Беше въпрос на оцеляване. И на спасяване на Зафира от мрачната сянка на Везир Джафар.

## **Глава 4: Изгубени спомени**

След като видя Везир Джафар и усети зловещата му сила, Лейла вече не можеше да се заблуждава. Тя знаеше кой е врагът и каква е заплахата. Но това знание не донесе облекчение, а по-скоро тежка, студена тежест в гърдите ѝ. Как може една обикновена библиотекарка да се изправи срещу най-могъщия магьосник в Султаната, който контролираше дори времето?

Тя се опита да сподели опасенията си с Абу, стария библиотекар, но той само поклати глава. “Везир Джафар е верен слуга на Султана, Лейла. Не можеш да обвиняваш такъв човек за нашите... обърквания. Може би просто остаряваме, момиче.” Думите му бяха добронамерени, но в тях нямаше и следа от разбиране. Никой не вярваше на нещо толкова аб-

сурдно като манипулиране на времето. А и страхът от Везира беше дълбоко вкоренен у хората.

Но събитията в Зафира не спираха. Хаосът се засилваше, а аномалиите ставаха все по-сериозни. Цели улици се появяваха и изчезваха, създавайки лабиринти от невъзможни пътища. Хората започнаха да губят не просто отделни спомени, а цели периоди от живота си. Един мъж се събуди, вярвайки, че е все още момче, а неговите деца бяха за него непознати. Жена забрави името на собствения си съпруг.

За Лейла, тези промени бяха ужасяващи. Нейната дарба да усеща “ехото” от миналото, сега беше по-скоро проклятие. Тя виждаше как нишките на времето се късат, как спомените се разпадат на прах пред очите ѝ. Всяко докосване до променена книга или предмет ѝ носеше вълна от объркване и болка.

Но най-голямата болка дойде, когато трагедията се стовари върху собственото ѝ семейство. Лейла живееше със своята леля Фатима, мила и мъдра жена, която я беше отгледала след смъртта на родителите ѝ. Леля Фатима беше нейната опора, нейната най-добра приятелка и единственият човек, който може би ѝ повярвал.

Една сутрин, Лейла влезе в стаята на леля си и я завари да седи на леглото, с празен поглед. “Лельо Фатима? Добре ли си?” попита Лейла, сърцето ѝ се сви от притеснение. Фатима вдигна глава, очите ѝ бяха объркани. “Коя си ти, мило дете? И къде съм аз?” Лейла почувства как земята се отваря под



краката ѝ. “Аз съм Лейла! Твоята племенница! Това е нашият дом, в Зафира!” Леля Фатима се опита да се усмихне, но усмивката ѝ беше тъжна и далечна. “Лейла... мило име. Но не си спомням да съм имала племенница. Аз... аз дори не си спомням къде живея.”

Сълзи бликнаха в очите на Лейла. Ехото от леля ѝ беше като разкъсан плат – нишки от спомени, които вече не се свързваха. Нямаше я общата им история, нямаше ги смеховете, нямаше ги уроците, които Фатима ѝ беше дала. Всичко, което ги свързваше, беше изтрито, сякаш никога не се е случвало.

Това не беше просто забрава. Това беше **изтриване**. Джафар не просто променяше времето; той изтриваше съществуването на хора и събития.

Лейла прекара дни, опитвайки се да събуди спомените на леля си, показвайки ѝ стари снимки, разказвайки ѝ любими истории. Но беше безполезно. Лицето на Фатима оставаше празно, а погледът ѝ – изгубен. Тя беше там, но същността ѝ, нейната история, беше отнета.

Болката беше непоносима. Но заедно с нея, се роди и нова сила в Лейла. Тя не можеше да позволи това да продължи. Не можеше да позволи Джафар да унищожи живота на още хора, да изтрие тяхната същност. За леля Фатима, за Зафира, за всички, които губеха себе си в този хаос, Лейла трябваше да действа.

Тя се върна в библиотеката, не вече като търсачка на

знания, а като воин. Прерови най-старите и най-забранени свитъци, тези, които говореха за Пясъчния часовник на епохите, за неговите пазители и за начина, по който може да бъде спрян. Откри, че часовникът е бил скрит дълбоко в Пустинята на забравата, и че само “Сърцето на времето” – кристален фрагмент, споменат в древните текстове – може да възстанови баланса.

Докато четеше, осъзна, че Джафар не просто тестваше часовника. Той го използваше, за да премахне всички пречки по пътя си, да създаде свят, в който той е абсолютен господар. А нейната леля беше една от невинните жертви.

Лейла затвори свитъка. Беше време да напусне библиотеката, но този път не като библиотекарка, а като пътешественик, търсещ изгубеното време. Тя щеше да намери Пясъчния часовник на епохите. Щеше да спре Везир Джафар. И щеше да възстанови спомените на леля Фатима, дори ако това беше последното нещо, което щеше да направи.

## **Глава 5: Забравените свитъци**

Сърцето на Лейла беше тежко, но за първи път от дни, умът ѝ беше кристално ясен. Болката от загубата на леля Фатима я беше трансформирала. Вече не беше просто любопитна библиотекарка, а жена с мисия. Нямаше време за скръб, имаше време само за действие.

Тя се върна в Кралската библиотека, но този път с различен поглед. Всеки рафт, всеки свитък, всеки том крие-

ше потенциална улика. Абу, старият библиотекар, я погледна с тревога. “Лейла, момиче, изглеждаш измъчена. Може би трябва да си починеш.” “Няма време за почивка, Абу,” отвърна тя, гласът ѝ беше твърд. “Трябва да намеря нещо. Нещо, което може да спаси Зафира.”

Лейла се насочи към най-старите и най-забранени секции на библиотеката – тези, които бяха достъпни само с разрешение на Султана или Везира. Тя знаеше, че Джафар е ровил там, търсейки знание. И ако той е намерил нещо, което да му помогне да контролира времето, тогава и тя можеше да намери нещо, което да го спре.

Часове наред тя преравяше прашни томове, написани на езици, които малцина разбираха. Отхвърляше трактати по астрономия и геомантия. Търсеше конкретни думи: *време, епохи, поток, часовник, парадокс, съдба*. Нейната дарба ѝ помагаше – когато докоснеше свитък, който съдържаше дори намек за истината, ехото му ставаше по-силно, по-ясно.

Накрая, дълбоко в един скрит ъгъл, забулен от паяжини и забрава, Лейла откри група от свитъци, обвити в пожълтял пергамент и запечатани с восък, носещ древен печат. Печатът не беше на Султаната; беше на отдавна изчезнал орден от мистици, известни като “Пазителите на Вечността”. Когато Лейла докосна свитъците, мощно ехо я заля – шепот от хиляди гласове, предупреждения, пророчества и древна мъдрост.

С треперещи ръце тя распечата първия свитък. Беше на-

писан на архаичен арабски, но Лейла беше надарена с езици и съсредоточено започна да чете.

Свитьците разкриха историята на **Пясъчния часовник на епохите** – артефакт, създаден не от смъртни, а от древни джинове, господари на времето, преди да бъдат прогонени в други измерения. Часовникът бил замислен като инструмент за изучаване на времето, но неговата сила била толкова голяма, че можел да го контролира. Пазителите на Вечността, орден от мъдrecи и магьосници, били натоварени със задачата да го скрият и да гарантират, че никога няма да бъде използван. Те го заровили дълбоко в **Пустинята на забравата** – най-опасната и мистична част от Ал-Кадим.

Свитьците описваха и последствията от пробуждането на часовника: “Когато пясъците му бъдат обърнати от нечестива ръка, нишките на съществуването ще се разплетат. Спомените ще бъдат изтрити, бъдещето ще стане неопределено, а самото минало ще бъде пренаписано. Само **Сърцето на времето** – кристален фрагмент, създаден от същата есенция като часовника – може да възстанови баланса, ако бъде поставен в неговата основа.”

Лейла прочете, че “Сърцето на времето” не е на едно място, а е разпръснато на три части, скрити в древни места, пазени от изпитания и загадки. Само този, който разбира истинската природа на времето и е готов да се жертва в името на баланса, може да ги събере.

Свитьците съдържаха и предупреждение: “Пази се от то-

зи, който търси да пренапише съдбата си. Неговата мъка е дълбока, но неговата амбиция е безгранична. Той ще използва часовника, за да изтрие не само враговете си, но и болката от собственото си минало.”

Всичко се подреди на мястото си. Джафар беше намерил часовника. Той го използваше, за да пренапише собствената си история, заличавайки тези, които му бяха навредили или му пречеха. И сега, той унищожаваше Зафира в процеса.

Лейла прибра свитъците внимателно. Те бяха нейният пътеводител, нейната надежда. Тя погледна към един от прозорците на библиотеката. Навън Зафира пулсираше със странен, неритмичен ритъм. Фонтанът “Лъвската глава” за миг се превърна в купчина развалини, после отново се появи. Хората по улиците изглеждаха още по-объркани, лицата им – белязани от изгубени спомени.

Нямаше време да се колебае. Трябваше да намери Пустинята на забравата. Трябваше да намери трите части на Сърцето на времето. И трябваше да спре Джафар.

Мисията ѝ изглеждаше невъзможна, но споменът за празната усмивка на леля Фатима ѝ даде сили. Тя щеше да отиде в Пустинята на забравата, дори ако това означаваше да се изгуби завинаги в пясъците на времето.

## **Глава 6: Градът в хаос**

След като разгада тайните на забравените свитъци, Лейла осъзна истинския мащаб на катастрофата. Джафар не просто

си играеше с времето; той го разкъсваше на парчета. Зафира, някога символ на вечността, сега беше град, потъващ в собствен хаос.

Когато Лейла напусна библиотеката, за да се върне в дома си и да се подготви за пътуването, тя едва разпознаваше улиците. Архитектурата на Зафира, известна със своята стабилност, беше станала флуидна. Сгради, които вчера бяха величествени дворци, днес можеха да се появят като скромни жилища отпреди векове, или пък да се разпаднат на прах, само за да се възстановят в следващия миг. Улиците се превръщаха в лабиринти, изчезвайки и появявайки се на нови места, правейки навигацията почти невъзможна.

Хората бяха обхванати от паника. Някои тичаха безцелно, лицата им изкривени от страх и объркване, други седяха по ъглите, шепнейки несвързани думи, изгубени в собствените си разбити спомени. Лейла видя майки, които не познаваха децата си, и деца, които плачеха за родители, които никога не бяха съществували. Времето не просто изтриваше спомени; то изтриваше и **връзки**. Семейства се разпадаха, приятелства се забравяха, а цели родове изчезваха от съществуване, сякаш никога не са били.

Ехото, което изпълваше въздуха за Лейла, беше болезнено. То беше какофония от минало, настояще и възможно бъдеще, които се сблъскваха и разпадаха. Тя усещаше отчаянието, страха, загубата. Всяка стъпка по улиците на Зафира беше като ходене през поле от разбити огледала, отразяващи

хиляди изкривени реалности.

Стражите на Везира, по-многобройни и по-студени от всякога, патрулираха из града, опитвайки се да поддържат някакъв ред. Но дори те изглеждаха объркани. Лейла видя един страж, който се опита да арестува друг, твърдейки, че не го е виждал никога преди, въпреки че носеха еднакви униформи. Бяха жертви на същата сила, която унищожаваше града им.

Лейла се промъкна през хаоса, опитвайки се да стигне до дома си. Трябваше ѝ малко храна, вода и най-важното – свитъците, които беше открила. Влизайки в квартала си, тя завари къщата си почти разрушена. Стените бяха напукани, покривът пропаднал. За миг, тя видя как къщата изглеждаше преди години – нова и здрава, а после отново се върна към сегашното си състояние на развалини.

# Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.